

Lluitar contra el silenci

Text > XAVIER CASTILLÓN

Josep és Fina o Fina és Josep, tant se val. El gènere no importa quan es tracta de declarar-se feminista i #Inconformista, perquè així es titula el primer disc de Fina, cantant i compositor (també podríem dir-ne cantautor, i no passaria res) nascut a Barcelona i establert a Girona, on desenvolupa una important tasca com a educador i activista en diferents fronts, un dels quals és el musical. «Em declaro inconformista amb qui no fa el que sent, amb qui perd la terra de vista, amb qui esclafa la gent!», canta en la cançó que dona títol al disc i l'obre. Fina no té pèls a la llengua i canta el que pensa per expressar reivindicacions, sentiments, utopies i desconcerts, però a pesar del caos que ens envolta, no necessita fer-ho de manera crispada: les seves cançons són melòdicament impecables, amb una base pop sobre la qual es van sumant altres ritmes (*reggae*, *swing*, *disco funk*...) i tornades memorables. No cal cridar ni

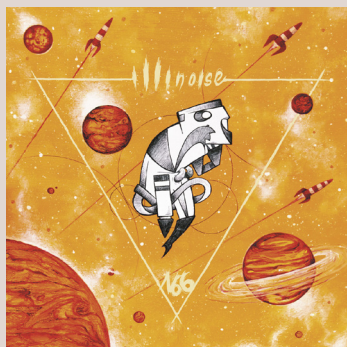
pujar el volum perquè et sentin millor. Un bon exemple és la delicada «Silenci», que tanca el disc, amb un quartet de corda: «Volen silenci, que la por ens calli, silenci [...] contra això la música i tu». Aquesta és també una de les quatre cançons que apareixen també en versió castellana al final del disc.

A pesar de ser una autoproducció, finançada en part amb aportacions de petits mecenes, #Inconformista és un disc elaborat amb les millors condicions tècniques, en estudis com ara Music Lan, i també amb una bona banda i destacades col·laboracions: Naxo Tarrés i Juanjo Muñoz, de Gossos, aporten veu i guitarra a «És més lliure el qui menys té», i les veus de Les Anxoves i els vents d'Hora de Joglar sonen en diversos temes del disc. A més, diversos il·lustradors han col·laborat en la part gràfica del llibret del CD, en què hi ha les lletres de les cançons, escrites en blanc sobre el lila predominant, en

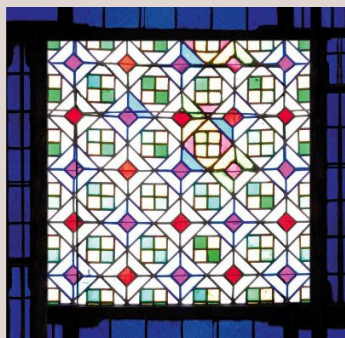

FINA. #Inconformista
Right Here Right Now, 2019.

català, castellà, gallec i basc. No són traduccions estrictes, sinó adaptacions cantables de les cançons, perquè el que Fina vol és sobretot compartir la seva música i no cantar sol. Lluitar contra el silenci.

ILLINOISE. 166. Saltamarges, 2019.

XEBI SF. *De los delfines solo nos cuentan maravillas*. Clifford Records, 2019.

Al seu ritme

Text > X. C

Format per autèntics veterans en les guerres del *punk rock*, el grup vidrerenc Illinoise funciona al seu ritme, marcat sempre per l'autogestió i la música feta més per vocació i devoció que, indubtablement, per negoci. Gairebé sis anys separen el seu disc anterior, *Loop losers*, d'aquest 166, un títol que fa referència

a les pulsacions d'un fetus protegit a la placenta, abans d'enfrontar-se a les complexitats del món exterior. El ritme d'Illinoise, però, continua accelerat, amb excel·lents cançons curtes, senzilles i directes, entre les quals destaquen els seus dos primers temes en català, que no seran els últims.

Onades elèctriques

Text > X. C

Després de *Duermevela* (2014) i *Tibidabo* (2016), Xebi SF es consolida com una aposta segura dins del rock alternatiu estatal amb un disc de títol tan desconcertant com pot ser-ho el seu so per als seus seguidors desprevinguts: aquests dofins salten sobre excitants i denses onades elèctriques, inèdites fins ara

en la seva obra en solitari. Produït per Carlos Hernández (Los Planetas, Triángulo de Amor Bizarro) i publicat en una edició única de vinil més CD pel segell andalús Clifford Records, aquest és un projecte de banda, més que de solista, i una bona mostra de l'alt nivell tècnic i creatiu que ha assolit el rock gironí.